

Lemondott minden viselt hivatali tisztségéről Papp Lajos, a legendás szívsebész, sőt nyugdíjaztatását kérte. Így tiltakozott az egészségügyi kormányzat újabb emberéleteket veszélyeztető, a pécsi szívsebészeti klinikát ellehetetlenítő intézkedése ellen.

Bizonyára vannak, akik úgy gondolják a mi oldalunkon is, hogy engedményt kellett volna tennie a világhírű orvosnak is. (Aki már egyszer egy éhségsztrájkjal is bizonyította, hogy nem riad vissza a hatalommal való bátor szembeszegüléstől.) Hogyha erősen beszűkült lehetőségek, hiányos technikai apparátus mellett is, de tovább gyógyíthasson. Én azonban nem félek attól, hogy gyógyító energiái, tudása gyakorlótér nélkül maradnak, és összehasonlíthatatlanul fontosabbnak tartom azt az áldozatvállalással is járó példamutatást, amellyel fölhívja a figyelmet a magyar egészségügy tarthatatlan állapotára, és szembesít minket azzal, hogy az országban a jelenlegi hatalom irányításával - vagy közreműködésével - lassú, de biztos, szándékos népirtás folyik. Ezzel a népirtó vezetéssel minden együttműködés lelkiismereti konfliktust okozhat minden egyéni becsületére, tisztaságára kényes embernek. Nem szólva arról, hogy aki kivívta magának embertársai tiszteletét, szeretetét, akire méltán néz föl az ország minden tisztességes embere, annak egy ilyen döntésére jobban kénytelen figyelni ez a minden aljasságra képes kormányzat is. Ahogy 56-ban voltak, most is vannak olyanok, akik komolyan veszik Albert Camus szavait: még közvetve sem szabad igazolnunk a gyilkosokat!

Annál nagyobb csalódást jelentett többünknek - köztük párttársainak is - Mikola István HospInvestet támogató gesztusa. Gyomor kellett már a Kökény Mihállyal való közös fellépéshez is, az egri Markhot Ferenc kórház ügyében, amelynek keretében a Fidesz első számú egészségügyi szakpolitikusa azt nyilatkozta, hogy a HospInvestet teszi meg a közvélemény bűnbaknak, "fekete bárányának", miközben vannak nála veszélyesebb "kórházprivatizátorok" is. Milyen veszélyesek lehetnek akkor azok, ha ez a "kevésbé veszélyes", "jobb sorsra érdemes", ám mohóságáról, alantas módszereiről már eddig is elhíresült cég köztudottan a megfélemlítés eszközeit is alkalmazza, hogy a szerződés aláírására kényszerítse az egri kórház dolgozóit? És ha már politikai filozófiából következő megegyezésről, alkuról van szó, akkor miért a kevésbé veszélyes ellenséggel érdemes megegyezni, amelyikkel még akár győzhetnénk is a harcot? Ha pedig a veszélyesebb ellenséggel folytatandó harcra készülünk, akkor így kell készülnünk rá...

Hiszek benne, hogy lesz olyan utókorunk, amelyik a kétféle magatartás között még inkább különbséget fog tudni tenni, és mindkettőt érdemén fogja értékelni. 56 vértanúi közül is alighanem kevesen remélték (bár tudjuk, Nagy Imre bízott benne), hogy tetteiket és őket magukat másként ítéli majd meg a történelem, mint az a látszólag hosszú távra berendezkedni képes megszálló erő, illetve ennek bábkormányja, amely a szégyenletes halált rájuk mérte, és arccal lefelé elföldelte őket. Ezt a történelmi igazságszolgáltatást semmiféle sumákolás vagy éppen kisajátító kísérlet nem volt képes megakadályozni.

Ismerjük fel, hogy azért, mert most nem "láncaltapokon, egyenruhában jön a halál értünk", ahogyan az egyik 56-os vers kezdő sora gyászolja az Elesetteket, azért ez a mostani csendes népirtás - hosszú távon - még nem kevésbé veszélyes és hatékony. És a vele szemben vállalt ellenállási mozgalomnak ugyanúgy hősökre van szüksége! Ha már ilyen szerencsétlen ország vagyunk - Brecht Galileiének szavaira utalva -, hogy hősökre van szükségünk.

Kiss István